

L' hora demòcrata-cristiana

Pròxim congrés d'UCD

Unió Democràtica, que és el partit nacionalista i demòcrata-cristià que amb Convergència forma la coalició CiU, governant a Catalunya des de 1980, està preparant el seu tretzé congrés, amb un cert rebombori intern que ha arribat a l'opinió pública.

Es, doncs, l' hora demòcrata-cristiana. Ningú no s'ha d'espantar amb aquest nom i tèmper una confusió entre la política i la sagristia. Unió, amb Esquerra Republicana i el comunista PSUC, és un dels partits històrics catalans, i fou als anys trenta fidel a la República i a la Generalitat com a poders aleshores legalment establits. Unió, d'un catalanisme de pedra picada, ha respectat i preconitzat sempre la independència de l'església i del poder polític. Tampoc no és un partit confessional, encara que ideològicament beu de les fonts d'inspiració cristiana.

El cas és que aquest congrés d'Unió és d'interès per molts motius. Ho és perquè és el primer partit que celebra en aquest període el seu congrés a tot l'estat i a Catalunya. A tot l'estat hi ha previstos els congressos del Partit Reformista i del PSOE. A Catalunya tots els partits parlamentaris tenen previstos els seus congressos.

Dos prestigiosos dirigents d'Unió, Joan Rigol i Concepció Ferrer, han estat conversant des del passat estiu per aconseguir una sòlida unió interna

Concepció Ferrer

/ Arxiu

dins el partit. Rigol és un home molt apreciat pel president Pujol, que tingué el polític demòcrata-cristià com a conseller de treball durant la primera legislatura i ara, en la segona, el té com a conseller de Cultura, càrrec des del qual ha aconseguit aplegar gent de cultura de diverses posicions ideològiques, i ha demostrat, així, la seva flexibilitat i la seva capacitat de

convocatòria. Ferrer fou vice-presidenta del Parlament de Catalunya durant l'anterior legislatura i actualment és diputada a la cambra legislativa catalana.

Tot fa semblar que les converses de Rigol i Ferrer han fructificat en un acord polític i estratègic. Els eixos d'aquest acord són, en síntesi, els següents: enfortiment de la personali-

tat demòcrata-cristiana del partit; aprofundiment de la coalició electoral i política amb Convergència; consolidació de CiU com a força governant a Catalunya, amb fidelitat als compromisos electorals i amb exigència d'una tasca executiva eficaç; decidida defensa dels interessos nacionals de Catalunya davant els aspectes centralistes i antiautonòmics de la política del govern central; enfortiment de l'actuació de CiU a Madrid, és a dir, de la Minoria Catalana, i intentar que el que Convergència i Unió és a Catalunya es projecte a la resta d'Espanya, en una possible entesa entre el PDP d'Óscar Alzaga i el naixent Partit Reformista.

Però, si hi ha acord sobre aquesta política i sobre l'estratègia de com portar-lo a terme, encara no n'hi ha sobre quines haurien de ser les persones més adequades en les actuals circumstàncies per dirigir aquesta orientació d'Unió. Per això, davant la imminent celebració del Congrés, s'han presentat distintes candidatures per al Comitè de Govern del partit. L'una és encapçalada per Concepció Ferrer. L'altra, preconitzada per Rigol, és encapçalada per Joaquim Xicoy, diputat de CiU al Congrés.

El cas és que, a més, hi ha una tercera candidatura que ha sorprès a tothom. Es tracta de la llista encapçalada per l'actual president del Comitè de Govern, Josep Antoni Duran Lleida, que havia dit que no es pensava presentar, per poder-se dedicar millor a la tasca de diputat a Madrid. La presentació sorprenent i a última hora de Duran Lleida ha estat considerada com una maniobra de diversió i sense contingut polític, a diferència de les altres.

Joan Rigol

/ Arxiu